

Publicerad 2010-06-12 22:05 av linneajehn

en början på något större? vem vet.

Intro: Hej, vill du hångla?

”Jag älskar dig, Henny”

Åh, fuck! På mindre än två sekunder hade hon skjutit ifrån David och satt sig flera decimeter ifrån honom på madrassen. Den bara hud som nyss bränt tätt emot hans tog ett tydligt avstånd från hans kropp. Det här var inte bra. Det här var inte bra.

Hennes blick flackade, hon behövde hitta någonstans att vila blicken. Vid en punkt på den grå väggen bakom Davids huvud kändes det någorlunda neutralt. Var kom de här orden ifrån, och varför nu?

Under hela kvällen hade stämningen stegrats intensivt och som så många gånger förr hade båda vetat exakt var de ville att det skulle sluta. Men den erotiska laddningen som för bara ett par ögonblick sedan gjort dem alldeles galna var nu totalt bortblåst.

”Hallå, Henny?”

David viftade med några fingrar framför hennes ansikte. De doftade svagt efter att ha varit inuti henne.

”Vad hände? Gjorde jag illa dig?”

Hans nyss så lustblanka ögon vittnade om en växande oro. Hon såg på hans läppar hur sammanbiten han höll på att bli. Åh, vad hon avskydde när han blev sån. Vad skulle hon säga nu?

Tystnaden blev alltmer påtaglig. Hon suckade plågat och drog en svettig hand genom sitt trassliga hår. Varför gjorde han så här? Ville han förstöra allting? De hade ju haft en överenskommelse för att förhindra det här, för att försäkra sig att ingen tog skada av det, de hade båda varit med på villkoren. Sen när hade det blivit okej att börja bryta mot de gemensamma reglerna?

David gjorde ett tafatt försök att smeka henne över kinden men hon sköt hans hand ifrån sig. Allt han gjorde fick henne att känna sig äcklig och fel, som en som utnyttjar folk.

”Snälla fina David …”, började hon mjukt, men med en omisskännlig hulling i rösten som skulle få vem som helst att inse att någonting var totalfel. Hon drog tillbaka bh-bandet som glidit ner och rättade till trosorna mellan benen. Det blev en paus medan hon försökte lägga orden rätt i munnen, hitta rätt sätt att formulera sig. ”Vi hade ju lovat varandra att det inte skulle bli så här. Vi hade en överenskommelse.”

Först nu vågade hon möta Davids blick. Hans mun var halvöppen och när innebörden av det hon sade stegvis gick upp för honom kunde han inte dölja hur förödmjukad han kände sig. Orden hade ju bara slunkit

ur honom, men när de väl låg i luften hade han insett hur stor den sanningen var, hur mycket det han sa betydde. Han älskade henne, och hade aldrig tvekat på att hon skulle känna detsamma för honom ifall han gjorde det. De hade ju alltid matchat varandra så oerhört bra, deras tankar och värderingar hade passat perfekt ihop ända sen första gången de såg varandra. Knullkompisar hade varit helt rätt, något som båda njutit av lika mycket. På senare tiden hade de enligt David kanske till och med varit mer än så. Men på några ögonblick hade Henny smulat sönder det finaste han hade att ge till en människa och gjort det till någonting skitigt, någonting motbjudande.

”Regler är till för att brytas, det har du ju själv sagt”, försökte han med ett snett leende och en påtvingad käckhet som dessvärre aldrig skulle kunna lura någon av dem.

Hennys huvud svängde långsamt från sida till sida.

”Nej, David.”

Hennes röst var inte mer än en brusten viskning. Med ens var hennes blick suddig av tårar, och magen var ett enda stort molande kaos. Hon visste i hela kroppen att det aldrig kunde bli som vanligt igen efter det här.

”Det fungerar inte så. Inte när det kommer till känslor.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren linneajehn med Poeter.se id #13644 innehar upphovsrätten